

Arrest

nr. 104 352 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENPLAS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 mei 2010 het Rijk binnen en diende op 5 mei 2010 een asielaanvraag in. Op 14 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kirgizisch staatsburger van Kirgizisch-Koreaanse origine, bent afkomstig van Bishkek. U bezat en werkte sinds 2004 samen met B.U. (...) (OV. 6.623.643) in jullie houthandel genaamd 'Alamat'. Jullie zaak werd door allerlei instanties en criminele bendes regelmatig afgeperst en jullie betaalden regelmatig smeergeld. Om jullie te beschermen tegen deze afpersingspraktijken zochten jullie bescherming. Via R. (...), uw vriend, kwamen jullie in contact met Maxim Bakiyev, de zoon van de toenmalige president. Jullie ontmoetten M.B. (...) tweemaal en namen een foto waarop jullie drie stonden. Deze foto hing op in jullie kantoor en jullie verwezen naar M.B. (...) wanneer personen langskwamen om geld af te persen. De bescherming die uitging van dit contact met M.B. (...) zorgde ervoor dat jullie sinds het contact met rust werden gelaten. Begin april, 7 april 2010, breken in Kirgizië onlusten uit en de toenmalige president Bakiyev werd gedwongen te vertrekken. Op 8 april 2010 werd jullie kantoor, te samen met alle andere winkels, panden, kantoren in de buurt, vernield en geplunderd tijdens deze onlusten. Jullie kluis met documenten en geld werd gestolen. Jullie vernamen van T. (...), een vriend met goede contacten bij de politie, dat het niet veilig was voor jullie omdat er door de politie jacht werd gehouden op personen die banden hadden met de familie Bakiyev. Op 9 april 2010 doken jullie onder en op 11 april verlieten jullie Kirgizië en trokken naar Kazachstan om zo verder door te reizen naar België. Jullie kwamen op 4 mei 2010 in België toe, waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Na jullie vertrek uit Kirgizië kwamen er convocaties waaruit bleek dat de politie jullie zochten. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: twee kopieën van convocaties d.d. 12 juli 2012 en 17 november 2012, een kopie van een werkbadge en een kopie van een aankoopbewijs d.d. 3 augustus 2009.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u en uw vriend U. (...) kregen na de onlusten van 7 april 2010 in Kirgizië. Jullie werden door politie gezocht omwille van jullie band met M.B. (...), de zoon van de toenmalige president (CGVS p.7, 17). U vreest om deze reden door de autoriteiten te worden opgepakt, veroordeeld en gemarteld.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw verklaringen en deze van uw vriend U.B. (...) betreffende jullie contacten met Maxim Bakiyev. Uran verklaarde dat u en hem M.B. (...) tweemaal hadden ontmoet. Uran situeerde deze ontmoetingen in de zomer van het **jaar 2009** en een paar maanden later nog in 2009. Hij gaf aan dat de contacten kort waren en dat M.B. (...) tijdens deze contacten **niet met jullie had gesproken**. Jullie slaagde er wel in tijdens het eerste contact een foto te nemen waarop u, U. (...) en M.B. (...) stond. Rustam, de persoon die het contact met M.B. (...) had geregeld, **nam de foto met een telefoon** (CGVS B.U. (...) p. 17, 18). U echter beschreef deze twee contacten met M.B. (...) afwijkend van hoe Uran de contacten beschreef. U beweerde dat jullie M.B. (...) tweemaal hadden ontmoet, één keer in de zomer, **juli van 2008** en één keer voor de verkiezingen in **juni 2009**. Jullie hadden met M.B. (...) **een gesprek gehad**, de eerste keer over jullie problemen, de tweede keer over de vraag om mensen te overtuigen voor zijn vader te stemmen tijdens de verkiezingen. U gaf aan dat één foto werd gemaakt met Maxim door R. (...) met **zijn foto toestel** die R. (...) steeds bij zich had omdat het een hobby was van hem (CGVS p. 7, 8, 9). U werd gewezen op het feit dat uw collega U. (...) de contacten met M.B. (...) alle twee situeerden in het jaar 2009 en u antwoordde dat U. (...) het zich misschien niet goed herinnerde maar dat u zeker was dat voor de verkiezingen er een contact was (CGVS p. 9). Geconfronteerd met U. (...)’s verklaringen dat Maxim met jullie tijdens de twee contacten niet had gesproken antwoordde u dat hij zich had vergist, hij mogelijks geheugenproblemen kent, maar dat M.(...) met jullie had gepraat (CGVS p. 9). Toen u ook werd gewezen dat U. (...) over een telefoon sprak waarmee de foto werd gemaakt, liet u opnieuw verstaan dat u zich het niet meer goed herinnerde, maar dat u dacht dat het een foto toestel was (CGVS p. 9). Over dergelijke cruciale elementen, en waarover jullie initiëel duidelijke verklaringen hebben afgelegd, is het niet geloofwaardig dat jullie omwille van vergetelheid tegengestelde verklaringen afleggen. Daar jullie contacten met M.B. (...) een essentieel element zijn van jullie asielrelaas, wordt de geloofwaardigheid van jullie relaas ernstig ondermijnd.

Verder moet opgemerkt worden dat na gehoren en grondige analyse van de gehoorverslagen is vastgesteld dat ook betreffende de afpersing door politieagenten uw verklaringen verschillend zijn van deze van Uran. Hij verklaarde dat in het jaar 2009, 2010 een opper-luitenant van de ROVD bij hem en zijn collega’s langs kwam en achter geld vroeg. U. (...) gaf aan dat deze man telkens langs kwam als hij op de markt liep, wat een paar keer per week was (CGVS B.U. (...) p. 13). Echter u beweerde dat jullie problemen kenden met politieagenten tot het jaar 2008, dat ze jullie smeergeld vroegen en dat na 2008 er geen smeergeld meer werd gevraagd (CGVS p. 10, 11). Gezien uw vriend U. (...) spreekt over wekelijkse contacten met een politieagent die achter geld vroeg, smeergeld, in het jaar 2009 en

2010, zijn uw verklaringen dat jullie na 2008 niet meer werden afgeperst tegenstrijdig. Deze vastgestelde tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ter ondersteuning dat jullie door de autoriteiten werden gezocht legden u en uw vriend U. (...) kopieën van convocaties voor. U had deze kopieën, ook de kopieën op U. (...)’s naam, gekregen van een vriend. U legde twee convocaties voor op uw naam, U. (...) eveneens twee convocaties op zijn naam (CGVS p. 3, 4, 5). Vooreerst moet opgemerkt worden dat deze convocatie op uw en op U. (...)’s naam kopieën zijn, kopieën en faxen zijn makkelijk te vervalsen en hebben weinig bewijswaarde. Verder gaf u aan dat de originele convocaties zich bij uw vrienden bevonden en dat deze vrienden de convocaties per fax in januari 2013 hadden doorgezonden. U beweerde dat u aan uw vrienden al in 2010 had gevraagd om de originelen op te sturen via de post, maar dat mensen zich niet wilden moeien met jullie zaak omdat ze bang waren. Uw vrienden zouden dat geprobeerd hebben, maar ze zouden de tijd rekken. U werd gevraagd om contact op te nemen met uw vrienden en de originele convocaties op te vragen en voor te leggen (CGVS p. 4, 5, 6) Echter tot op heden legde u deze originele convocaties voor het Commissariaat-generaal niet voor. Vastgesteld moet worden, dat als u reeds sinds 2010 gevraagd had om de originele convocaties op te sturen, het redelijk te verwachten is, dat u of uw vrienden een manier hadden gevonden om de originele documenten te bezorgen. Het feit dat u tot op heden daar niet in slaagt, ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgelegde convocaties. Bovendien moet vastgesteld worden dat uw collega U. (...) over de convocaties onaannemelijk weinig informatie weet en over deze convocaties incoherente verklaringen aflegde. Hij werd gevraagd om de inhoud van de convocaties weer te geven, echter hij kon niet meer informatie geven dan dat hij zich moest wenden tot de rechercheurs. U. (...) wist niet wanneer hij zich daar moest aanbieden. Evenmin kon hij duidelijk maken hoeveel verschillende convocaties hij had gekregen. U. (...) beweerde dat hij sinds 9 april 2010 convocaties kreeg, hij had deze convocatie opgemerkt in de brievenbus die hij enkel had leeggemaakt. Toen U. (...) gevraagd werd hoeveel verschillende convocaties dan in de brievenbus zaten, antwoordde hij dat hij het niet wist omdat hij het bestaan ervan negeerde. Hij stelde wel dat hij meer convocaties in het begin kreeg en daarna nog zelden. Toen U. (...) dan gevraagd werd om duidelijk te maken wat hij bedoelde met begin en daarna, kon hij dit niet uitklaren. Hij vermeldde enkel dat hij het niet precies wist, dat hij enkel een convocatie had gezien. Hij gaf aan dat de convocatie die hij had gezien afkomstig was van de ROVD Pervomaiskij, maar wanneer hij zich daar moest melden kon hij dan weer niet vertellen (CGVS B.U. (...) p. 4, 5, 6). Opgemerkt moet worden dat U. (...)’s verklaringen over de convocaties onaannemelijk vaag zijn, waardoor de geloofwaardigheid van deze convocaties verder in twijfel wordt getrokken. Bovendien is na het gehoor en na grondige studie van de verklaringen opgemerkt dat u tijdens uw gehoor beweerde dat U. (...) voor zijn vertrek uit Kirgizië geen convocaties had ontvangen, dit in tegenstelling tot wat U. (...) zelf aangaf (CGVS p. 5; CGVS B.U. (...), p.5), wat verder vraagtekens bij deze convocaties plaatst.

Bijkomend, en aangaande jullie houthandel dient nog het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde dat u sinds 2004 samen met uw vriend B.U. (...) eigenaar was van een houthandel genaamd Alamat. Ter ondersteuning van uw werkzaamheden legde u een kopie van een aankoopbewijs voor d.d. 3 augustus 2009 en een werkbadge d.d. 15 februari 2006 (ingevuld voor 2007-2008). Vooreerst moet gewezen worden op het feit dat kopieën weinig bewijswaarde hebben omdat deze makkelijk te vervalsen zijn. Verder moet vastgesteld worden dat uw verklaringen en uw collega U. (...)’s verklaringen over jullie werkzaamheden in uw eigen bedrijf vaag en algemeen zijn. Toen U. (...) werd gevraagd wat zijn werkzaamheden concreet inhielden kon hij enkel aangeven dat hij geld had verzameld en de goedkoopste leverancier uit Rusland had gevonden. Hij liet verstaan dat het geld van jullie persoonlijk was en dat jullie ook geld hadden geleend. Verder maakte hij melding dat hij ook in het kantoor zat, maar dat het vooral u daar werkte en dat u onderhandelde. Op de vraag met wie u dan onderhandelde antwoordde U. (...) met mensen, maar kon hij niet geen enkele naam geven. Hij legde uit dat hij het zich allemaal niet meer kon herinneren, dat hij in de war was toen hem gevraagd werd waarom hij, die toch 6 jaar eigenaar en werkzaam was geweest in een houthandel, zo weinig kon vertellen over dit bedrijf (CGVS B.U. (...) p; 10, 11, 12). In tegenstelling tot U. (...)’s verklaringen gaf u aan toen u werd gevraagd jullie werkzaamheden te beschrijven, dat jullie zoveel mogelijk klanten moest vinden, jullie eigen geld investeerden, u naar kantoor ging, soms naar de opslagruimte en dat jullie hielpen bij het tellen van de winst van de vorige dag (CGVS p. 12). Het is redelijk te verwachten dat u en Uran die 6 jaar eigenaar waren en werkten in een houthandel, meer concrete informatie zou kunnen verschaffen over jullie werkzaamheden. Bovendien is na gehoor en grondig onderzoek van de gehoorverslagen vastgesteld dat u verklaarde dat U. (...)’s taak in jullie bedrijf, naast het investeren van geld, het zoeken van klanten was en dat hij het deed via zijn kennissen. Dit terwijl U. (...) zelf geen enkele melding hierover maakte (CGVS p. 13; CGVS U.B. (...),p.10-12). Gezien deze onaannemelijk vage verklaringen, de omissie en het gebrek aan originele bewijsstukken, wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaring dat u en U. (...) eigenaar waren, en werkzaam waren in de houthandelbedrijf sinds 2004 tot jullie vertrek, in twijfel getrokken.

De vastgestelde tegenstrijdigheden en de vaagheden aangaande feiten die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Deze vaststelling wordt ondersteund door het gebrek aan originele bewijsstukken.

Tot slot moet opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er niet langer sprake is van vervolging van ex-aanhangers van ex-president Bakiyev. Vele ex-aanhangers hebben zich aangesloten bij de partij Ata-Zhurt die van oktober 2010 tot december 2011 deel uitmaakte van de regeringscoalitie. Ook zijn ex-aanhangers van Bakiyev benoemd geworden in de administratie en is ook één van hen als gouverneur aangesteld. Er zijn sindsdien ook geen meldingen meer dat ex-aanhangers van Bakiyev nog werden blootgesteld aan intimidatie of buitengerechtelijke vervolging. Op basis van deze informatie is het ook niet aannemelijk dat jullie, die de zoon van president Bakiyev gebruikten als beschermheer, om die reden actueel dreigen te worden vervolgd.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

Bovendien moet verder vastgesteld worden dat uw verklaringen betreffende uw reisroute niet aannemelijk zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met U. (...) vanuit Kazachstan met de trein naar Moskou bent gereisd. Vanuit Moskou zijn jullie verder gereisd met een minibus die jullie naar België brachten. U gaf aan dat u uw persoonlijke reispaspoort had afgegeven aan de smokkelaar. U beweerde dat u alle documenten aan de smokkelaar had gegeven en dat u nog voor uw vertrek te horen kreeg geen vragen te stellen en stil te wezen. U weet niet of er documenten voor jullie voorzien waren, noch wist u via welke landen u van Moskou naar België bent gereden of via welke grens u de Europese Unie bent binnen gekomen. U had vragen gesteld maar u kreeg te horen, doe alsof je slaapt, hij zal alles regelen. Meer had u niet onthouden (CGVS p; 15, 16). Deze uitleg overtuigt niet. Uit informatie aar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten voor u aanwezig waren om de Europese Unie binnen te komen. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Gezien bovenstaande argumentatie kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert als “eerste en enig ernstig middel” de “schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen” en “de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel” aan.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om de bedreigingen en afpersing en zijn band met de familie van president Bakiyev en de vervolgingen die daaruit zouden volgen, aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel,

motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker schiet tekort in zijn medewerkingsplicht aangezien hij geen enkel document neerlegt dat zijn identiteit kan adstrueren. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS dat hij nochtans samen met U.B. vanuit Kazachstan met de trein naar Moskou is gereisd en van daaruit verder met een minibus naar België, en dit in het bezit van zijn persoonlijke reispaspoort. Dit paspoort zou dan zijn afgenomen door de smokkelaar (zie gehoor CGVS p.15). Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen niet overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoeker geen enkel detail kende van de reisroute of gebruikte documenten, noch hierover door de smokkelaar werd ingelicht, laat staan dat de afspraak was dat *“we weinig vragen mocht stellen en stil moesten zijn en als iemand van de douaniers zou binnen stappen, dan moesten we doen alsof we sliepen”* (zie gehoor CGVS p.15) is dan ook niet aannemelijk. De Raad ziet evenmin in dat indien verzoeker een dergelijke illegale, risicovolle reis ondernam, zijn kennis hiervan beperkt kan blijven tot een vage opsomming van transportmiddelen en het meest fundamentele gegeven, met name de reisroute en de controle, aan hem voorbijging. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg naar België en beweerde onvermogen om zijn identiteit genoegzaam aan te tonen, en houden een negatieve indicatie in wat het asielrelaas betreft.

3.3. Uit verzoekers verklaringen en zijn verzoekschrift blijkt dat hij beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van zijn band met de familie van president Bakiyev. Verzoeker en zijn vriend U.B. zouden in hun houthandel het slachtoffer geweest zijn van afpersingspraktijken en zouden daarom door een vriend in contact zijn gebracht met de zoon van Bakiyev, M.B. Ze zouden met M.B. een foto hebben genomen, deze hebben opgehangen in hun kantoor en dit zou ervoor gezorgd hebben dat ze sinds het contact met M.B. met rust werden gelaten. Tijdens de onlusten van april 2010 en het gedwongen vertrek van president Bakiyev, werd verzoekers kantoor vernield en geplunderd en vernam hij dat hij niet veilig was aangezien er door de politie jacht werd gehouden op personen die banden hebben met de familie van Bakiyev, reden waarom verzoeker zijn land van herkomst zou hebben verlaten.

3.4. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het contact met M.B., de zoon van toenmalig president Bakiyev, aan de basis van zijn vertrek uit zijn land van herkomst ligt. De Raad stelt echter vast dat de verklaringen van verzoeker en diens vriend, U.B., aangaande dit contact met M.B., dermate strijden dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Zo legden ze uiteenlopende verklaringen af aangaande de ontmoetingen met M.B. U.B. gaf aan dat ze M.B. tweemaal hadden ontmoet, met name twee maal in 2009 (zie gehoor U.B. CGVS p.17). Verzoeker daarentegen verklaarde dat ze M.B. één keer in de zomer van 2008 en één keer voor de verkiezingen in juni 2009 hadden ontmoet (zie gehoor CGVS p. 7). Volgens U.B. heeft M.B. toen niet met hen gepraat (zie gehoor U.B. CGVS p.17-18), terwijl verzoeker aangaf dat ze de eerste maal een twintigtal minuten met M.B. spraken en dat het tweede gesprek korter dan een half uur duurde (zie gehoor CGVS p.8). Volgens U.B. werd er tijdens de eerste ontmoeting een foto van hemzelf, verzoeker en M.B. genomen door zijn vriend R., met de telefoon (zie gehoor U.B. CGVS p.17). Volgens verzoeker daarentegen werd de foto door R. genomen met een fototoestel (zie gehoor p.8 *‘Hij had altijd een foto toestel mee en we vroegen om dat te doen’*). Verzoeker is niet ernstig waar hij in zijn verzoekschrift ter verdediging stelt dat *“hij reeds vaker heeft gemerkt dat het geheugen van zijn handelspartner soms gaten vertoont. Dit blijkt ook uit het gehoorverslag van het interview met zijn handelspartner: op verschillende punten blijft dit ietwat vaag”* en dat hij *“niet verantwoordelijk kan zijn voor de verklaringen die door zijn handelspartner gebeurlijk foutief zouden zijn gedaan”*. Verzoeker beperkt zich tot dit verwijt, maar heeft in zijn verzoekschrift nagelaten concreet toe te lichten op welke punten U.B. vaag zou zijn gebleven, of omwille van welke concrete redenen of aan welke omstandigheden dit te wijten is.

Ook wat betreft de afpersing door politieagenten lopen de verklaringen van verzoeker en van zijn vriend U.B. dermate uit elkaar. Zo verklaarde U.B. dat in het jaar 2009, 2010 een opper-luitenant van de ROVD bij hem en zijn collega's langs kwam en achter geld vroeg. U.B. voegde hier nog aan toe dat deze langs kwam als hij op de markt liep, wat een paar keer per week was (zie gehoor CGVS U.B. p. 13). Verzoeker daarentegen verklaarde dat de problemen duurden tot het jaar 2008, dat ze smeergeld vroegen en dat na 2008 er geen smeergeld werd gevraagd (gehoor CGVS p. 10, 11). Het feit dat de door verzoeker en zijn vriend U.B. afgelegde verklaringen aangaande belangrijke elementen van het

asielrelaas onderling strijdig zijn, ondergraaft in grote mate de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het is immers niet onredelijk van personen die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, te verwachten dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de essentiële elementen van hun asielrelaas, *quod non in casu*.

3.5. Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers band met de familie van Bakiyev, dan nog dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er niet langer sprake is van vervolging van ex-aanhangers van ex-president Bakiyev. Vele ex-aanhangers hebben zich aangesloten bij de partij Ata-Zhurt die van oktober 2010 tot december 2011 deel uitmaakte van de regeringscoalitie. Ook zijn ex-aanhangers van Bakiyev benoemd geworden in de administratie en is ook één van hen als gouverneur aangesteld. Er zijn sindsdien ook geen meldingen meer dat ex-aanhangers van Bakiyev nog werden blootgesteld aan intimidatie of buitengerechtelijke vervolging zodat evenmin kan worden ingezien dat verzoeker omwille van hun beweerde ontmoeting met de zoon van de ex-president, actueel nog zou worden vervolgd door de autoriteiten. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken- met name datgene waartoe verzoeker zich beperkt in zijn verzoekschrift. Verzoeker laat na zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Deze blijven aldus overeind.

3.6. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op wat voorafgaat. Vooreerst betreffen alle neergelegde documenten kopieën, waar de Raad echter weinig geloof aan hecht aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift opnieuw kopieën van convocaties op zijn naam en een kopie van een brevet met betrekking tot zijn onderneming en stelt dat *“hij nooit heeft geweten dat de originele stukken verwerende partij de originele stukken zou eisen, en dat daarom – blijkbaar verkeerdelijk – in de veronderstelling was dat de kopieën zouden volstaan”* en dat *“Verzoeker meent dat verwerende partij daarbij geen rekening houdt met het feit dat hij in zijn land vervolgd wordt, en dat het daarom niet makkelijk is om de juiste mensen te contacteren die hem de stukken – met gevaar voor hun eigen veiligheid- willen overmaken”*. De eis van de commissaris-generaal om de originele stukken neer te leggen, is volgens verzoeker dan ook onredelijk. De Raad neemt dit verweer niet aan. Zelfs indien geloof kan worden gehecht aan verzoekers onwetendheid met betrekking tot het feit dat hij originele documenten dient neer te leggen - *quod non in casu* - dan nog dient te worden opgemerkt dat uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat verzoeker aan zijn vrienden reeds in 2010 had gevraagd om de originele convocaties op te sturen per post (zie gehoor CGVS p.5). Verzoekers gehoor op het CGVS heeft plaats gevonden op 4 februari 2013. Bezwaarlijk kan verzoeker dus voorhouden dat een tijdsgebrek hem heeft belemmerd tot op heden de originelen te bemachtigen en neer te leggen. Een periode van meer dan drie maanden is wel degelijk voldoende om de nodige documenten te laten overkomen vanuit zijn land van herkomst. Het feit dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft originelen voor te leggen, ondergraaft wel degelijk zijn algemene geloofwaardigheid.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker citeert uit het aan zijn verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en stelt dat hieruit blijkt dat *“de toestand in het land allesbehalve stabiel en veilig is”*.

De Raad antwoordt dat een dergelijk reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Kirgizië willen reizen en niet slaat op Kirgizische staatsburgers, zodat het niet dienstig wordt aangevoerd. Bovendien verwijst de informatie naar het Zuidwesten van Kirgizië, citeert verzoeker de toeristische plaats “de piek van Lenin” in Osh en de regio rond Jalalabad, Osh en het zuiden. Verzoeker is afkomstig uit de hoofdstad Bishkek dat volgens de informatie in het verzoekschrift, ook tijdens de gebeurtenissen van 2010 “kalm” bleef. Verzoeker toont aldus aan de hand van concrete aanwijzingen, niet aan dat er in Kirgizië sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK